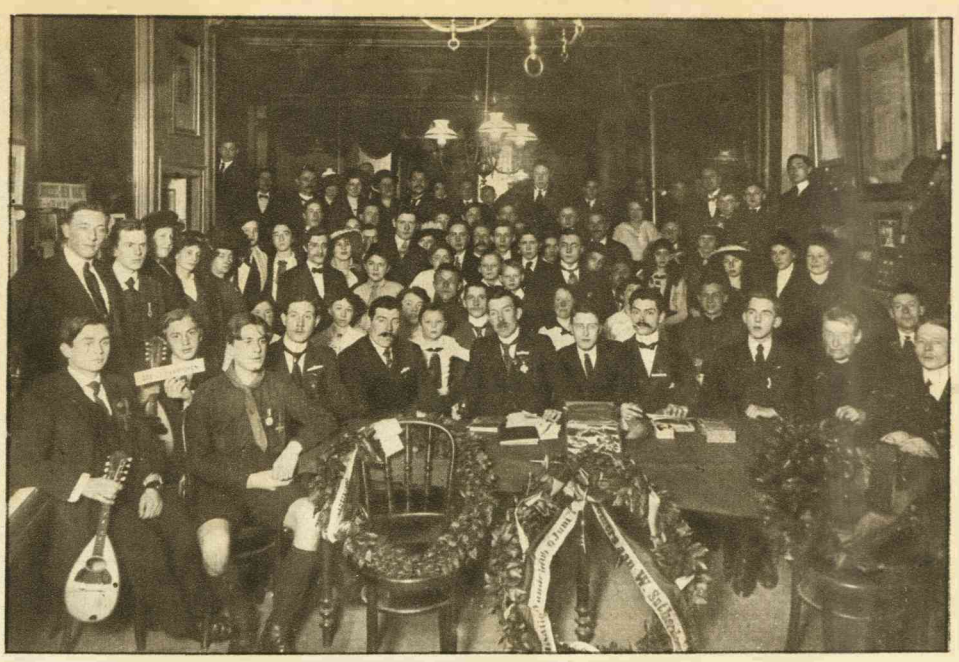

EEN 25-JARIG JUBILEUM.

De feestelijke herdenking van het feit dat mejuffrouw H. M. de Zwaan 25 jaar hoofd was v. d. Christelijke Bewaarschool in de Oude Molstraat te 's Hage, een inrichting die zich in een bijzondere bekendheid mag verheugen. (*V.F.B.*)

LICHAMELIJKE OPVOEDING.

Zondag 23 Januari gaf de Haagsche Sportvereeniging „Steeds Voorwaarts" haar 1sten propaganda-avond voor lichamelijke opvoeding, die een groot succes had. (*foto Hijmans.*)

of liepen radeloos heen en weer. Lord Rogate liep jammerend op kapitein Voden toe.

„Mijn jongen," weende hij, het oude trotsche gelaat door smart verwrongen. „Duizend pond voor den man die hem redt; twee, drie duizend. Jullie vervloekte slampampers, waarom staan jullie hier? Kunnen jullie nu niet helpen? Hij ligt boven, hulpeloos . . . ."

Doch niemand van het dienstpersoneel bewoog zich; ze keken onthutst van den een naar den ander. De geheele benedenverdieping was één rook- en vlammenzee. Het was zelfmoord te trachten hier door te komen.

Eén man nochtans aarzelde niet: kapitein Voden. Het was zijn gewoonte niet te aarzelen. Zijn plicht was klaar en duidelijk, en hij vervulde deze zonder aarzeling. De sjaal van een der meisjes grijpende, sloeg hij die om het hoofd en verdween weldra achter het gordijn van rook. Vlammentongen kwamen hem in de hal dreigend te gemoet. Hij rende er doorheen! Daar was de trap. Met twee, drie treden tegelijk liep hij de trap op en bereikte ongedeerd de eerste verdieping. Hij riep luide den langen corridor door. Eerst kwam er geen antwoord, doch weldra werd er een deur geopend en de man dien hij kwam redden stond voor hem.

„Naar het venster!" beval Voden, de sjaal van zijn hoofd nemende. „Ik hoorde dat je hulpeloos was . . . "

Jim bleef onbeweeglijk staan. „Ik zag je van uit het venster met Viola," zei hij. „Ik hoorde het alarm pas, toen het te laat was. De trap leek mij niet meer begaanbaar. Is u . . . . Kapitein Voden?"

Zijn redder knikte even. „Kom," zei hij kortaf, „als ik niet gemeend had, dat je een hulpelooze zieke was, zou ik mijn leven niet gewaagd hebben. Laat ons spoedig gaan . . ."

„Ik heb mij zieker gehouden dan ik was," antwoordde Jim ruw. „Ik had al dagen geleden kunnen opstaan. Zoo — jij bent dus gekomen om mij te redden . . . .jij. Viola verliest alles door mij. Zie je niet wat je verspeelt door mij te redden? Begrijp je niet dat het beter voor je was, als ik dood was? Waarom moest jij . . . . jij van alle schepselen op aarde komen om mij te redden?"

„Goeden hemel, man," riep Voden in de grootste verbazing uit, „we zijn toch niet allen schurken! Met welk schunnig volk moet je hebben verkeerd, dat . . . ."

„Ja, dat heb ik. Zulk slecht volk . . . . !"

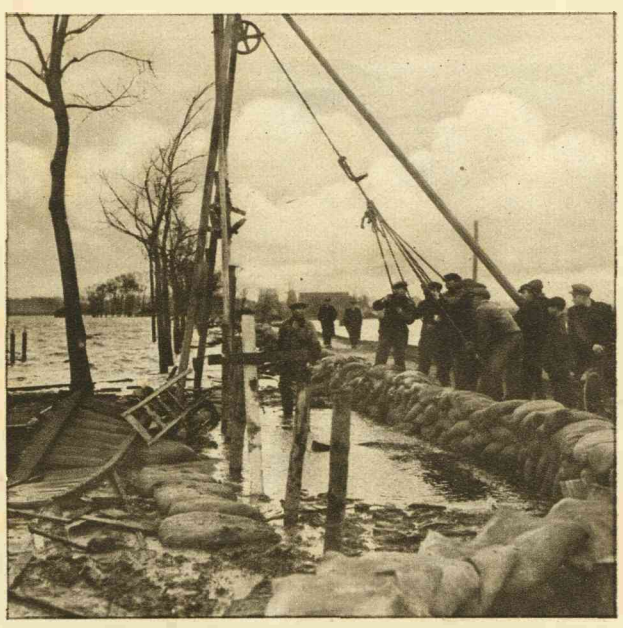
Hij hield plotseling op en zag ademloos den kapitein aan, die zijn leven waagde om den man te redden, wiens dood voor hem van zooveel voordeel was.

„Een edel man!" mompelde hij vol bewondering. „Eerst nu begrijp ik de beteekenis van 't woord „eer"."

Voden stak zijn arm door dien van Jim en trok hem naar het raam aan het eind van den corridor.

Jim rukte zich evenwel los.

„Ik ben een schurk . . . . een bedrieger," riep hij uit. „Ik ben niet meer lord Rogate's zoon, dan ieder andere bandiet, misdadiger! Ik nam een andermans papieren, zijn

DE WATERSNOOD IN NOORD-HOLLAND.

Het aanbrengen van een nooddijk aan den Beemsterpolder.

naam, zijn plaats! Ik maakte misbruik van de liefde en het vertrouwend hart van een ouden man. Ik ben Jim Edithe, een paria!"

V.

Kapitein Voden stond als vastgenageld. Voor hij van zijn verbazing bekomen was, kraakte de vloer. Een gloeiende luchtstroom vulde den corridor, waardoor beide mannen bewusteloos geraakten.

In een atmosfeer van hitte en stof, aan alle ledematen gekneusd, het bloed uit een hoofdwond stroomende langs zijn gelaat, gekweld door een brandenden dorst, vond Jim zichzelven terug. Naast hem op den steenen vloer lag de bewustelooze gestalte van kapitein Voden.

„De kelders!" riep Jim uit.

Een stroom koude lucht drong den kelder binnen en nu bemerkte Jim een klein keldervenster, waardoor het daglicht schaarsch naar binnen drong. Hoewel nog zwak, nam Jim met inspanning van al zijn krachten den bewusteloozen kapitein op en strompelde door den kelder vol smeulende balken tot aan het venster. Met groote moeite werkte hij eerst den bewustelooze en daarna zichzelf er door. Hij bevond zich nu op een klein, geheel verlaten erf. Hij nam den bewustelooze weer op en droeg hem langs een kiezelpad tot aan een boschje ver van het brandende huis. Daar legde hij hem neer, buiten gevaar.

Heel in de verte zag hij aan de oprijlaan een groep menschen, Rogate in wanhoop de handen wringend, opgewonden dienstboden en het laatst van allen Viola — op de knieën.

Zijn oogen schoten vol tranen, terwijl hij naar haar keek, daarna werden ze helder, vol wilskracht. Zijn lippen bewogen zich, en bevend fluisterden ze de woorden: „Viola, leef gelukkig!"

Een oogenblik later lag kapitein Voden alleen onder de boomen, terwijl een man, die nimmer omkeek, zich haastig voortspoedde, de wijde wereld in.

De dokters verklaarden dat kapitein Voden's memorie geschokt was geweest; dat hij onbewust zelf naar de plek was gekropen, waar de dienstboden hem later vonden. Hij scheen alles wat daaraan voorafgegaan was vergeten te zijn.

Dewhanger House brandde tot den grond af. Lord Rogate's zoon en erfgenaam had onder de puinhoopen den dood gevonden.

In de dorpskerk is een steen aangebracht, ter herinnering aan hem, die in werkelijkheid een maand vroeger stierf, niet door brand, maar ten gevolge van een spoorwegongeluk.

Vaak staart kapitein Voden naar de gedenkplaat als hij in de familiebank zit met zijn jonge vrouw en den ouden lord, een gebogen droevige figuur.

En onderwijl leeft daar ver in Zuid-Amerika een eenzame, zwijgzame, ernstige man: Jim Edither, een man van eer!

DE INHULDIGING VAN „'T OORLOGSKRIBBEKE" TE HARDERWIJK.

Zaterdag 22 Januari vond te Harderwijk in intiemen kring de inhuldiging plaats van „t Oorlogskribbeke". Zooals de naam het reeds zegt, is hier sprake van een kinderkribbe voor de Belgische kinderen beneden de 3 jaar. Het werk kwam tot stand op initiatief van majoor Van Bevervoorde (Hoofdofficier der Roode-Kruiszaken) teneinde de vrouwen der Belgische Geïnterneerden, die te Harderwijk verblijven, in de gelegenheid te stellen uit werken te gaan, zonder hun kinderen, zooals het helaas soms gebeurde, hulpeloos thuis te moeten achterlaten. Mevrouw Van Bevervoorde-van Rappard en Mevrouw Buema belastten zich met het oprichten van het werk, waarvoor in korten tijd 2000 gulden werd bijeengebracht. Foto links: Het Comité, v.l.n.r. Madame de Lescart; Mevr. Van Bevervoorde-van Rappard; Mevr. Buema; maj. Van Bevervoorde; Mejuffr. Van Bevervoorde; Mejuffr. Buema. Rechts: Een kijkje in de speelkamer der kinderen, die hier de beste verzorging en bewaking genieten, terwijl hun moeder aan den arbeid is. (*foto's Du Houx.*)

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.